

Veertiende zondag door het jaar A

Zach. 9, 9 - 10

Rom. 8, 9. 11 - 13

Mt. 11, 25 - 30

Een God met een groot hart en een licht juk

Jezus is er niet tegen dat wij verstandig nadenken. Wat bedoelt Hij dan juist als Hij de eenvoudigen en de kleinen hoger acht dan de wijzen en de verstandigen? Geleerde professoren en filosofen proberen ons over God te spreken met verstandelijke inzichten en rationele visies. En die denkoefeningen zijn heel nuttig, maar wel op één voorwaarde, nl. dat die denkers er zich goed van bewust blijven dat verstandelijke verklaringen altijd geneigd zijn te overweldigen, met hun logica te verpletteren en onderwerping te eisen. Zij lokken geen aanhankelijkheid uit; zij nodigen niet uit tot vrije overgave; zij wekken geen wederliefde. Nu is de God van Jezus echter een 'Vader', en daarmee wordt benadrukt dat hij vooral 'een hart heeft dat Zijn liefde toont'. Het is door Zijn hartelijke liefde dat onze God de persoonlijke aanhankelijkheid uitlokt van allen, dus ook van kleinen en eenvoudigen, die in volle vrijheid hun overgave en wederliefde willen betuigen,

Wederliefde ontstaat nooit vanuit een onderdanigheid tegenover de koude overmacht van een verpletterende visie. Wederliefde ontstaat vanuit de warme dankbaarheid voor een persoonlijk ervaren liefde, die uitnodigt zonder te dwingen of eisen te stellen. Samen met Jezus danken wij de Vader omdat Hij vooral Zijn hartelijkheid openbaart, ook aan kleinen en eenvoudigen.

God wordt door ons ervaren, als wij juist niet veroverend-veeleisend, maar met een groot en dankbaar hart durven kijken naar wat met ons gebeurt. Alleen als wij dieper kijken dan alleen maar met ons koud verstand, alleen door kinderlijke ontvankelijkheid, kunnen wij méér zien dan wat oppervlakkig merkbaar is. Alleen als wij weer leren kijken met de ogen van kleinen en eenvoudigen, ongeunsteld en zuiver, kunnen wij doorheen het uiterlijk zichtbare, het onzichtbare ervaren, de diepte en het mysterie van de dingen, van de mensen en van God. Uiteindelijk is het vooral door met dankbare wederliefde naar Jezus, de Zoon, te kijken, dat wij gaandeweg kunnen leren dat onze God een Vaderhart heeft.

Welnu, die Zoon biedt ons een licht juk aan. Wij, mensen, gaan onder vele lasten gebukt: onze gezondheid zorgt voor problemen, of ons werk is eigenlijke te zwaar, of wij zitten vast in oude gewoonten en hebbelijkheden of wij weten niet welke weg we moeten inslaan. Ons juk is soms erg hard en onze last heel zwaar. Nu zegt Jezus ons dat onze enige hoop op verlichting bij Hem te vinden is. Toch wel opletten want hier wordt bedoeld.

Jezus bedoelt helemaal niet te zeggen dat Hij onze problemen in onze plaats zou komen oplossen, zodat wij helemaal geen enkele uiterlijke last meer zouden te dragen hebben. Jezus zegt niet: "gij zult geen lasten meer te dragen hebben", maar wel: "gij zult verlichting en rust vinden voor uw zielen". De Heer biedt ons innerlijke verlichting en rust. Als wij naar Jezus gaan, dan is het omdat wij aanvoelen, vanuit Zijn inspiratie en levenshouding, beter gewapend te zijn om ons leven, met al de problemen erbij, te dragen. En Zijn innerlijke levenshouding is: dankbaarheid en zelfgave.

Als twee mensen ieder een even grote en volle emmer water dragen, dan lijkt die loodzwaar voor de éne, die het werk verricht met slepende voeten en grote tegenzin, terwijl voor de andere, die datzelfde werk doet met een dankbaar en edelmoedig hart, de emmer veel lichter aanvoelt. De uiterlijke lasten zelf zullen niet plotseling, miraculeus, wegvallen. Maar onze innerlijke houding tegenover de problemen

die wij kennen, kan zodanig veranderen dat wij hetgeen wij te dragen hebben en meemaken als lichter ervaren.

Uiteindelijk kan de verlichting vooral gebeuren als wij een nieuwe last en een ander juk op onze schouders durven nemen, nl. de zachtmoedigheid en de nederigheid van Jezus. En dat is niet zo evident. Want bij tegenkating en ongeluk is onze spontane reactie dikwijls opstandigheid of bitterheid: "Waarom overkomt mij dat nu? Waar heb ik dat verdiend?" Maar dat maakt onze last juist nog zwaarder. De Heer nodigt ons uit het te proberen met Zijn methode: de zachtmoedigheid en de nederigheid. Dit zijn meer dan psychologische raadgevingen voor te hevige temperamenten, het zijn kwaliteiten van het geestelijk niveau van de mens. De zachtmoedigheid en de nederigheid zijn de tekenen van een liefde, die niet zichzelf op de voorgrond wil schuiven, maar die, zoals Jezus, zichzelf wil breken en delen, achteruit stellen, opdat anderen zouden leven. Voor het oplossen van onze problemen geloven wij, christenen, uiteindelijk niet in opstandigheid, agressiviteit of bitterheid, waarbij wij telkens toch vooral onszelf affirmeren. Wij geloven dat wij alleen verlichting kunnen vinden door een surplus aan dankbaarheid en edelmoedigheid, waarbij wij niet op de eerste plaats onszelf verdedigen, maar anderen laten voorgaan en belangrijker achten, Alleen die liefdeshouding kan ons de vindingrijkheid schenken voor een begin van oplossing of de innerlijke rust om te aanvaarden wat onvermijdelijk is. Wie zijn schouders onder het juk van de liefde zet, vindt de zwaarste last licht.

Wij hebben een God met een groot hart en een licht juk. Met Jezus, Zijn Zoon, mogen wij dankbaar jubelen voor de wondere dingen die aan ons gebeuren. Want met Hem zijn wij allen, arm of rijk, verstandig of eenvoudig, geliefde kinderen van een hartelijke Vader. En dat is de uiteindelijke reden van onze diepste dankbaarheid en van onze, graag gekozen, gulle wederliefde, waardoor ons leven een lichte last en een zacht juk wordt.

Pater Frans s.j.